

μουν μέ ὅ,τι ἐπιδεικτικῶς ἔτεινε πρὸς τὸν πόλεμον. Εἰς τὰς χεῖρας τῶν παστρικῶν αὐτῶν εὐγενῶν εἵμεθα βέβαιοι ὅτι τὰ χρήματα δὲν ἠδύναντο νὰ διολισθήσῃ διότι θὰ εὕρισκον ἀντίστασιν εἰς τὰ χειρόκτια τῶν ἱπποτῶν τῆς Βελενδζοαμύνης. Ἐγένετο καὶ ὁ θεσμός αὐτὸς κρουνὸς ρουσφετοφόρος καὶ ὁσων ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἠδιαθέτει καὶ εὐκόλως ἐκάμπτετο ἐτέθη ὑπὸ τὸ δροσερὸν καὶ εὐεργετικώτατον αὐτὸ γτούς. Ἰκανὸς ἀριθμὸς ἱατρῶν πλὴν ἐφαρμόσουν ψυχρολουσίαν εἰς τοὺς πελάτας τῶν τὴν ἐφήρμοσαν εἰς ἑαυτούς. Πολλὰ ὑπηρεσίαι χονδρικά ἢ λιανικαὶ πρὸς μεγάλας Κυρίας ἀντημεῖφθησαν ἐρυθροσταυρικώτατα. Ἐν γένει ἡ διαχειρίσις ἐδούλευσε καὶ οἱ ἡμίονοι—οἱ πέντε ἀληθῶς ἀριστοκράται ἡμίονοι ἐδέησε νὰ πωληθῶσιν.

Ἡ πώλησις τῶν ἡμίονων ἀνετέθη εἰς τὸν κύριον Βασίλειον Μελάν, χαίροντα φήμην καρδιναλίου καὶ ὑπόληψιν ἁγίου. Καὶ τὰς δύο ὑπολήψεις του τὰς καλλιεργεῖ ὅσον οὐδὲν ἄλλο, ἂν καὶ ἠναγκάσθῃ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς μιᾶς νὰ τὸ θυσιάσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ἄλλης, διότι ὡς τώρα τοῦλάχιστον ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν ἅγιον ξυρισμένον. Ἐξαιρουμέν τὸς ἀγγέλους οἵτινες ὅχι μόνον δὲν εἶναι ἅγιοι, ἀλλὰ καὶ κατὰ Δαμαλᾶν ἐν τῇ Κατηχήσει του δὲν εἶναι βέβαιον ἀκόμα ἂν εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, μὴ δυνηθέντος τοῦ θεολόγου μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα ἐπιτοπίως.

Ἡ ἀγιοσύνη τοῦ κυρ Βαχίλη μας συνετέλεσεν εἰς τοῦτο, νὰ χαρισθῶν οἱ ἡμίονοι δι' ἓνα κομμάτι ψωμί εἰς τὸν κ. Θεοφιλάτον. Οὔτε εἰς πλειοδοσίαν ἐτέθησαν, οὔτε συναγωνισμὸς ἐπετράπη, οὔτε κτηματία, προσφέροντες διαχίλια δι' ἕκαστον ἡμίονον φράγκα, εἰσηκούσθησαν, οὔτε ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐπωλήθησαν ἐγνώσθη, διότι ὁ ἅγιος Μελάς τὰ εἶχε φήσει μετὰ τοῦ κ. Θεοφιλάτου καὶ οὕτω ἐγένετο ἡ ταχυδακτυλουργικὴ πώλησις τῶν ἡμίονων ἀντὶ χιλίων φράγκων ὁ εἰς.

Τοιαύτη γίνεται χρῆσις τῶν ἱερῶν χρημάτων τοῦ Ἐρυ-

θροῦ Σταυροῦ· αἱ Κυρίαι μέ τὰ προσφιλῆ γυατροδάκια των, ὁ δὲ Μελάς μέ τὰ προσφιλῆ μουλαράκια του. Καλλιτέραν χρῆσιν ὁ ἄθριξ καρδιναλῖος δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ κάμῃ τῆς ξένης περιουσίας· ἀλλ' ὁ κ. Θεοφιλάτος, περὶ οὗ ὁ κόσμος ἔχει ἄλλην ὑπόληψιν, δὲν ἔπρεπε νὰ χαράμίσῃ τόσον εὐτελῶς τὴν περιουσίαν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Εἰς τὴν τάξιν τῶν δι' ἰδρώτος τοῦ προσώπου των, ὡς ὁ κ. Θεοφιλάτος, καὶ δι' ἀενάου ἐργασίας ἀνακτητάντων θέσιν περιέβλεπτον ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἐπιτρέπονται τοιαῦται Λαθροχειρίαι.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ—ΦΙΛΗΜΩΝ.

Ἡῦρεν ὁ Αἰὼν περίστασιν νὰ μᾶς κτυπήσῃ! Ἀφοῦ συνάδελφος τοῦ Ῥουσοπούλου γενόμενος ἐλούφαξεν εἰς ὅσα κατηγορηματικά τοῦ ἐγράψαμεν προκειμένου περὶ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως, κρούοντα βαρῶς τὴν πολιτικὴν του ὑπόληψιν, τραυλίζει ντροπιασμένος ἐναντίον μας, διότι γράψαντες ὅσα ἐγράψαμεν εἰς τὸ προλαβὸν φύλλον περὶ γυμναστικῆς δὲν ἐπηνέσαμεν τοὺς Γυμνασιάρχας Γραμματικόπουλον καὶ Κωνσταντινίδην τὸν διαβόητον! Τὴν πρὸς τὸν τελευταῖον συμπάθειάν του, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ αἰσχύνηται καὶ τὸ ὄνομά του νὰ χαράττη ἀκόμη, μετὰ τὰς ὑπὸ Σπουλιπούλου φοβερὰς περὶ αὐτοῦ ἀποκαλύψεις, δὲν θέλομεν πρὸς τὸ καλὸν του νὰ σχολιάσωμεν. Ἀλλὰ τί ἔκαμαν ἐπὶ τέλους οἱ κύριοι αὐτοὶ διὰ νὰ προκαλέσουν τοὺς ἐπαίνους τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* ὅπερ τόσον πολὺ διαφέρει ἀπὸ τὰς σπουδαίας συναδέλφους του αἵτινες ὡς αἱ πόρναι καθημερινῶς διατυμπανίζουσι ψευδεῖς δόξας, λέγουσι κι'

ἐπανελημμένως τὴν σύζυγόν του, καὶ ψιθυρίζει ὑποκώφως ἄρας, ἀναφωνῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἐκφραστικώτατον *Managgia!* (Κακὸν χρόνον νᾶχη!) Ἐκείνη στρέφεται καὶ τὸν προσβλέπει ἀγρίως, ἐνῶ εἰς τῶν μικρῶν υἱῶν τῆς οὔρει αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος, κραυγάζων καὶ ζητῶν νὰ τῇ δώσῃ νόμισμα ὅπως ἀγοράσῃ παγωτὸν ἀπὸ ρυπαρόν τινα πωλητὴν, ὅστις ἄδων, καὶ χειρονομῶν ὡς δαιμονίων, ἔστη μετὰ τῶν ἐφοδίων του εἰς μίαν γωνίαν, καὶ διανέμει ἀντὶ ἐνὸς σολδίου παγωτὰ πολύχροα εἰς τοὺς παῖδας τῆς συνοικίας, κυκλώσαντας ἤδη αὐτόν.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ φαίνεται ἐρχόμενος ἄνθρωπος τις νέος, ἐνδεδυμένος μετὰ τινος φιλαρεσκείας, φέρων λαιμοδέτην ἐρυθρὴν ὡς φλόγα, καὶ πλατεῖαν ζώνην, ὄραχός τὸ ἀνάστημα μᾶλλον, μελᾶγχρους, ἐπιδεικτικῶς βαδίζων καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ράβδον ὀζώδη. Οὗτος εἶνε ὁ τύπος τοῦ *guarpo* τοῦ θρασυδείλου *παλληκαρά* τῆς Νεαπόλεως, τύπος λίαν περίεργος καὶ ἐξαιρετικός. Ἰσताται πρὸς στιγμὴν, χαιρετᾷ οἰκείως τοὺς μὲν καὶ τοὺς δὲ, ἀνταλλάσσει τινα μετ' αὐτῶν, ἔπειτα ἀνέρχεται τὴν κλίμακα. Ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτῆς τὸν πόδα, ἤδη οἱ ἐν τῇ ὁδῷ ἤρχισαν σχόλια. Μπα! Δὲν τὸν γνωρίζεις; Εἶνε ὁ Βιντσεντσίνος, ἐραστὴς τῆς ραπτρίας. Τί ἀνόητη! λέγουσιν ὅτι τὸν ἀγαπᾷ καὶ τοῦ δίδει καὶ χρήματα, καὶ ἐκεῖνος καμμιά φορὰ τῆς ταῖς βρέχει! Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἓνας παληάν-

θρωπος, τεμπέλης, νὰ καταδέχεται νὰ ζῇ ἀπὸ μίαν γυναῖκα! Καὶ ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ· καὶ τις διατείνεται ὅτι ἀνῆκει εἰς τὴν καμόρραν τὴν φοβερὰν ἐκείνην τῶν κακούργων καὶ φυγοπόνων ἐταιρίαν, τῆς ὁποίας τὰς ρίζας δὲν ἴσχυσαν ἐτι τὰ δρακόντεια τῆς ἀστυνομίας μέτρα νὰ ἐξαλείψωσι. Καὶ ἡ λέσχη οὕτω ὅτε μὲ διακόπτεται, ὅτε δὲ ἀναννοῦται. Τώρα μὲν ἀποχωρίζεται ἡ ὀφθόπωλις, ὅπως διὰ τοῦ κοχλιαρίου χύσῃ ἀπὸ τοῦ λέβητος μέρος τοῦ καρυκεύματος εἰς τὸ κοῖλον τεμάχιον ἄρτου, ὅπερ ὀρέγει αὐτῇ ἀχοφόρος, φιλονεικῶν περὶ τῆς τιμῆς· τώρα δὲ ὁ ὑπηρέτης τοῦ καπηλείου σπεύδει καὶ σταματᾷ παρὰ τὴν θύραν νεανιδά τινα ἐργαζομένην παρὰ τῇ μωδιστρίᾳ μεθ' ἧς ἐπιθυμεῖ νὰ συνάψῃ ἐρωτικὰς σχέσεις.

Καὶ ταῦτα πάντα συμβαίνουσι, ἐν ᾧ καιρῷ διὰ τῆς ὁδοῦ διέρχεται ἀκαταπαύστως, ὅτε μὲν ἀραιὸν, ὅτε δὲ πυκνόν, συνωθούμενον καὶ παραπαῖον πλῆθος, πολυάσχολον καὶ θορυβώδες· ἐνῶ οἱ τροχοὶ τῶν ἁμαξῶν ρυπαίνουσι τοὺς διαβάτας, ἀνακινοῦντες τὸν βόρβορον· ἐνῶ τὰ φορτηγὰ ζῶα ὠθοῦσι βιαίως τοὺς ἀπροσέκτους. Ὑπερθεὶς ἐπὶ τῶν ἐξωσῶν διαδραματίζονται σκηναὶ ἄλλαι, ἐπεισόδια φευγαλέα καὶ ἀφανῆ τοῦ μεγάλου καὶ πολυπλόκου τούτου δράματος.

(Ἀκολουθεῖ).

αὐτὸς καλὸς καὶ ἐκεῖνος καλούτσικος καὶ ὁ ἄλλος δὲν εἶναι κακός; Ὁ μὲν Γραμματικόπουλος λέγει, ἑφοῖτα εἰς τὸ Γυμναστήριον, ὁ δὲ Κωνσταντινίδης δὲν ἔλειπε νὰ συμβουλευῇ τοὺς μαθητὰς τοῦ ὅπως φοιτῶσι τακτικὰ εἰς τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς. Ἡ στοιχειωδεστέρα δηλαδὴ ἐκτέλεις ἀπλουστάτου καθήκοντος μεταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ὕμνητοῦ τῶν τάφων εἰς ἑκτακτον ἀφορμὴν ἐπαίνων! Διατί; Διότι πῆγαν οἱ κύριοι αὐτοὶ εἰς τοῦ Φιλήμονος καὶ τοῦ εἶπαν νὰ γράψῃ. Διότι ὁ κ. Κωνσταντινίδης ὕστερον ἀπὸ τὸ στυλιοπουλικὸν λούσιμον ἔχει τόσῃν ἀνάγκῃν θερμαντικῶν, διότι ἄλλως καὶ ἡ φιλοδοξία τῆς Καθηγησίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ δὲν ἐξέλιπε καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἀξιοτίμου Ῥώμα προλαβαίνει τοιαύτην βάνανυσον πρὸς τὸ ἀνώτατον Ἑκπαιδευτήριον ὕβριν. Ἀλλ' ἐζήτησε νὰ ἐξετάσῃ τίνες ἦσαν οἱ ἀληθεῖς ἐργάται τῶν γενομένων γυμναστικῶν προόδων; Πῆγε νὰ ᾄδῃ τίνες ἀφανεῖς ἐργάται ἴδροναν, ἐκρυσόλογον, ἔτρεχον, κατεδίωκον, ἐδίδασκον, διενυκτέρευον, ἐξηγείροντο ὀρθροῦ βαθέος διὰ νὰ συντελεσθῇ ὅ,τι συνετελέσθη καὶ ταῦτα ἐνῷ τὸ Κράτος μόνον ὅτι δὲν ὕβριζε διαρρήδην τοὺς διδασκάλους τῆς Γυμναστικῆς, ῥίπτον εἰς αὐτοὺς, ὡς πρὸς ἐπαίτας, σκράντα ἢ πενήντα δραχμάς κατὰ μῆνα; Ὁ μὲν πῆ ὅτι οἱ ἀξιόλογοι αὐτοὶ Κύριοι δὲν πῆγαν νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ γράψῃ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ ἀξιόλογοι αὐτοὶ Κύριοι δὲν ἔχουν καρδίαν λαγωῦ Κωνσταντινίδου διὰ νὰ κολακεύουν· οὔτε θὰ αἰσθανθῶσι ποτε τὴν ἀνάγκην αὐτὴν. Ἡ δημοσιογραφία ὀφείλει νὰ τοὺς ἀναζητῇ καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ. Ἐνῷ αὐτοὶ οἱ συμβαματικοὶ ἐπαινοῖ, αὐτὴ ἡ ἀλληλοπόρευσις, αὐτὸ τὸ ἄρες ἡμῖν τὰ ὀρειλῆματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, προήγαγον τὴν κοινωνίαν εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ εἰς Κωνσταντινίδης νὰ λαμβάνῃ τὸν σταυρὸν, ἐνῷ ἐχρειάζετο ἀνασκολοπισμα, καὶ ν' ἀπειλῇ ἀκόμα ὅτι τόσῃ ἱκανοποίησις ἀνθ' ὅσων δεινῶν ἐπραξεν δὲν τῷ ἀρκεῖ, τοῦ χρειάζεται πλήρης ἀμνηστία διὰ τῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον εἰσόδου του. Ὁ Τάκος μὲ τὸ πυρόβολον εἰς χεῖρας καὶ τὴν ζωὴν πολυτίμων Ἀγγλῶν εἰς τὸν λαιμὸν του ἦτον ὀλιγώτερον ἀπαιτητικός. Ἀλλ' ὅταν εὐρίσκηται εἰς Φιλήμων νὰ ἐπαινῇ ἓνα Κωνσταντινίδην, ζῶντα ἀκόμα, διατί οἱ Κωνσταντινίδαι τῆς κοινωνίας μας νὰ μὴ θρασύνωνται, ἀποβάλλοντες πᾶν αἰσθημα αἰδοῦς καὶ πείθοντες ἑαυτοὺς, ὅτι ὅσον περισσότερον ἐγκληματαῖ τις τόσον εὐκολώτερον προάγεται καὶ τόσον ἀφειδέστερον ἐπαίνεται.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

30 Ἰουνίου 1881.

ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς πανσελήνου ρεμβάζοντες ἐλθμονήσαμεν κατ' αὐτὰς τὰς μεγάλας τῆς κυβερνήσεως πολιτικὰς νίκας, καὶ τὸν δεινὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως πόλεμον. Οὔτε ἡ μεγαλοπρεπὴς τελεσθεῖσα δοξολογία ἐν Ἀρταῖς μᾶς συγκινεῖ, οὔτε ἡ ἀνευ τῶν νενομισμένων τιμῶν κατὰ Στοιὰν ὕψωσις τῆς ἐλληνικῆς σημαίας ἐπὶ τοῦ φρουρίου τῆς Ἀρταῖς ἐρεθίζει τὸ προγονικὸν ἡμῶν αἷμα, οὔτε τέλος αἱ ἀπέλπιδες περὶ βουλῆς ἐπικλήσεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐξεγείρουσι τὴν ἐκ τοῦ κυνικοῦ καύματος καταλαβοῦσαν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν νάρκην. Καὶ ἡ κυβερνήσις ἔχει τὸ καθήκον νὰ μᾶς ἀποκαλέσῃ κυνικοὺς βλέπουσα τὴν νεοελληνικὴν ἡμῶν ψυχρότητα πρὸς τὰ συγκινητικὰ τῶν μεγάλων τούτων ἡ-

μερῶν ἐπεισόδια καὶ ἡ ἀντιπολιτεῖσις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσκολλήσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἡμῶν τὸ αὐτὸ ἐπίθετον βλέπουσα ἡμᾶς ἀσπλάγχχνως περιορῶντας τῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ ἔθνους καταπατούμενα τὰ καθήκοντα.

Εἰς τὰ Ὀλύμπια! Εἰς τὰ Ὀλύμπια!

Εἰς τὴν εὐρείαν πλατεῖαν τῶν Ὀλυμπίων, ἐκεῖ συναθροίζομενοι καὶ λαμβάνοντες θέσιν παρὰ τινι τῶν πολυαριθμῶν τραπεζῶν ἀφίεμεθα εἰς πέλαγος ἰδίων ὅλως συγκινήσεων.

Τί κόσμος ἐκεῖνος ἐκεῖ! Εἶνε τὸ γενικὸν ἐφέτος ἐντευκτήριον τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλὰ διὰ νὰ δημιουργηθῇ ὅλος αὐτὸς ὁ ὠραῖος κόσμος τῶν Ὀλυμπίων ἔπρεπε νὰ ἐρημωθῇ ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Ἐν Ἀθήναις οὐδὲν δημιουργεῖται ἀνευ τῆς καταστροφῆς ἐτέρου. Μόνον δύο ἔρωτες συνυπάρχουσι. Δύο ὅμως πλατεῖαι δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσιν. Ἡ Σύνταγμα ἢ Ὀλύμπια.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ περιγράψωμεν; Τὸ θέαμα τοῦτο εἶνε ἀπερίγραπτον, ὅπως εἶνε ἀπερίγραπτα τὰ διανοήματα τοῦ δημιουργοῦ Τσόχα.

— Ἀλλὰ πέρυσι δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς ἡ πλατεῖας τῶν Ὀλυμπίων;

— Μάλιστα, ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀλλ' ὁ Τσόχας δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του.

— Βεβιασμένη δικαιολογία. Καὶ λοιπὸν ὁ κόσμος δὲν συναθροίζεται ἐκεῖ διὰ τὴν μαγικὴν καὶ περίβλεπτον θέαν, διὰ τὴν μακρόθεν ἡδονικὴν ἀποψιν τῆς θαλάσσης τῆς Σαρωνικοῦ κόλπου, διὰ τὸ μυστηριώδες τῆς Ἀκροπόλεως πανόραμα, διὰ τὸ φαντασιώδες τῶν ἐρειπίων τοῦ Ὀλυμπίου, διὰ τὸ ἐπίχαρι τέλος φῶς τῆς πανσελήνου;

— Ὁχι, κύριε Ἀθηναῖε. Συναθροίζεται ὅλος ὁ τόσος κόσμος ἐκεῖ διὰ τὸν κ. Τσόχαν.

— (Ὁ κύριος Ἀθηναῖος γελά)

— Μὲ μίαν μόνον ἐρώτησιν θὰ σὲ πείσω. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, ὅταν ἐκ τῆς φλογισμένης πόλεως ἐξελθὼν σταματήσῃς ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Ὀλυμπίων τί βλέπεις πρῶτα;

— Ἐχεις δίκαιον. Βλέπω ἀμέσως τὸν κ. Τσόχαν εὐτραφῇ καὶ γελόντῳ καθήμενον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ ἐνώπιον τοῦ ἐξαρετικοῦ ναργιλῆ του.

— Τὰ βλέπεις λοιπὸν; Ἰδοὺ, τώρα εὐρίσκομεν καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον τὰ Ὀλύμπια δὲν εἶχον τι τὸ ἑκτακτον, ἐνόσφ ὁ κ. Τσόχας ἀπῆν εἰς Πειραιᾶ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀνομάσθη κουρεῖον ὑπὸ τινος, μὲ τὰ ψευδῆ μετὰ παραπετασμάτων παράθυρα, μὲ τοὺς τρεῖς καθρέπτας του καὶ μὲ τὰ πλούσια φῶτα, εἶνε τὸ προκαλοῦν τὸν κόσμον εἰς τὴν πλατεῖαν ταύτην.

*

Θέλω τώρα, ἐπαρχιωτὰ μου, νὰ σοῦ ζωγραφίσω τὴν πλατεῖαν αὐτήν. Ἀλλὰ πῶς; Χρειάζεται ἑκτακτὸς δύναμις διὰ νὰ κατορθώσω νὰ μεταφέρω τὸν βραδὺν ἐπαρχιακὸν νοῦν σου ἐκ τῶν ἀπωτέρων τοῦ Μελισσουργοῦ βουνῶν (ὁ Μελισσουργὸς τῆς Ἀρταῖς εἶνε σήμερον τὸ ἀπώτερον τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου σύνορον) εἰς τὸ θυμῆρες τοῦτο τῶν Ἀθηναίων μας ἐντευκτήριον.

Καὶ τί ἐντευκτήριον!

Ἐὰν ὁ πατὴρ Δουμᾶς ἀπεφάσιζε νὰ τὸ περιγράψῃ διὰ τῆς πτερωτῆς ἐκείνης γραφίδος του, ἥτις γοργὰ ἐπέτα ἀπὸ τῆς ῥύπαρδος καλύβης ἐπαίτιδος εἰς τὸ κομμωτήριον βασιλίσσης θὰ ἐπέγραφε τὸ κεφάλαιον:

«Ὅπου οἱ μᾶλλον φλύαροι εἶνε οἱ ὀφθαλμοί».